

7. Veľkonočná nedeľa C

Pane Ježišu, prijmi môjho ducha! (Sk 7,59)

Prvé čítanie

Skutky apoštolov 7,55-60

Štefan, plný Ducha Svätého, s očami upretými na nebo videl slávu Boha a Ježiša stáť po pravici Boha: "Vidím nebo otvorené," hovoril, "a Syna človeka stáť po pravici Boha."

Spustili náramný krik, zapchávali si uši a všetci sa naňho vrhli. Hnali ho za mesto a kameňovali. Svedkovia si odložili rúcha k nohám mládenca menom Šavol.

Kým ho kameňovali, Štefan sa modlil: "Pane Ježišu, prijmi môjho ducha." Potom klesol na kolená a vykrikol: "Pane, nezapočítaj im tento hriech."

A po tých slovách zomrel.

Druhé čítanie

Kniha zjavenia 22,12-14.16-17.20

Ja, Ján, počul som hlas. Hovoril mi: "Hľa, prídem čoskoro a so mnou príde moja odplata; odmením každého podľa jeho skutkov. Ja som Alfa a Omega, Prvý a Posledný, Počiatok a Koniec! Blahoslavení, ktorí si vypierajú rúcho: budú mať moc nad stromom života a budú môcť vstúpiť bránami do Mesta.

Ja, Ježiš, poslal som svojho anjela, aby vám svedčil o Cirkvách. Ja som Koreň z rodu Dávida, žiarivá Ranná hviezda."

A Duch i Nevesta volajú: "Príď!" Aj ten, čo počúva, nech volá: "Príď!" Kto žízni, nech príde a kto chce, nech si zdarma načrie Vodu Života. Ten, čo dosvedčuje tieto veci, hovorí: "Áno prídem čoskoro!"

"Amen. Príď, Pane Ježišu!"

Evanjelium

Ján 17,20-26

Ježiš dvihol oči k nebu a modlil sa: "Svätý Otče, neprosím len za nich, ale aj za tých, čo pre ich slovo uveria vo mňa; aby všetci boli jedno,

ako si ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni v nás boli jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal.

A ja som im dal slávu, ktorú si mi dal, aby boli jedno, ako sme my jedno – ja v nich a ty vo mne; aby boli dokonale zjednotení, aby svet poznal, že si ma ty poslal a že si ich miloval, ako si miloval mňa.

Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja, aby uzreli moju slávu, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval ešte pred stvorením sveta.

Spravodlivý Otče, svet Ťa nepoznal, no ja som Ťa poznal a oni spoznali, že si ma ty poslal. Ohlásil som im tvoje Meno a ešte ohlásim, aby v nich bola láska, ktorou ma miluješ, a aby som bol ja v nich."

Na zamyslenie

Kresťanská viera stojí na veľkonočnom posolstve o Ježišovom zmrŕtvychvstaní. Základom našej viery je radostná zvesť, že Kristus premohol smrť. Je však vidieť túto radosť na nás, kresťanoch? Nie je na nás skôr vidieť, že nie sme naplnení touto spásou, že hľadáme "neveľkonočne"? Pozrime sa niekedy do zrkadla, všimajme si ľudí, ktorých dnes stretneme: vyžaruje z našich a ich tvárí vnútorná sloboda a spása? Na druhej strane: máme vôbec právo radowať sa, keď sa tvárou v tvár stretávame denne s utrpením, bolesťou, nenávisťou, biedou, nespravodlivosťou?

Všetky tri dnešné čítania odzrkadľujú naše ľudské skúsenosti, pretože všetky postavy sa buď priamo alebo ako svedkovia nachádzajú v situáciách plných utrpenia. Štefan je pred svojou mučeníckou smrťou (prvé čítanie). Ján, autor Knihy zjavenia musí povzbudzovať svoju obec, ktorá sa ocitla v prenasledovaní a utlačovaní (druhé čítanie) a taktiež evanjelista Ján hovorí o Ježišovi a o jeho rozlúčkovej reči krátko pred jeho smrťou (evanjelium). Aj keď všetky tri situácie súvisia so smrťou, ide v nich predovšetkým o Božiu veľkosť, slávu. Odkiaľ čerpajú títo ľudia, ktorí sa ocitli v nebezpečenstve svoju dôveru? Prečo sa u nich nestratila radosť z Veľkej noci?

Veľká noc neodstráni utrpenie a kríž zo sveta. Utrpenie a kríž však nepredstavujú koniec. Centrom veľkonočného posolstva je správa o zmrŕtvychvstaní ukrižovaného Ježiša. Toto posolstvo plné útechy sa stáva zvlášť vtedy dôležité v našom živote, keď naša "budúcnosť" nie je až taká samozrejma a to práve vďaka utrpeniu. Útek pred utrpením nie je tým správnym riešením na jeho prekonanie. Práve neochvejná dôvera v premenu tohto utrpenia nás posilňuje vytrvať v bolestných situáciách.

Len ten, kto vytrvá v utrpení, môže prežiť aj radosť zo spásy, zo záchranu. Správa o zmrŕtvychvstaní ukrižovaného Ježiša je prísľubom pre našu budúcnosť plnej beznádeje! Viera pre nás, kresťanov, znamená teda žiť, zomierať a jednať tak ako Ježiš. Tak ako Ježiš vkladať sa do hľadania a pýtania sa, boja a pochybností a občas do jeho "trápenia s Bohom" až do naplnenia jeho nezničiteľnej dimenzie života, ktorú Ježiš nazýva "slávou". Sláva, ktorú Boh dal Ježišovi, je teda prísľúbená aj nám. Ešte nemáme na nej úplný podiel, ale už teraz ju smieme občas úlomkovite zakúšať a to predovšetkým tam, kde žijeme v jednote, pričom táto jednota neznamená rovnakosť! Tam, kde sme jedno, kde sa nevzdávame našej rôznorodosti, pestrosti, tam, kde prijímame jeden druhého práve v tejto rozdielnosti, tam prichádza svetlo slávy Božej a svet môže takto cez nás vytušiť jedinečnosť trvalej jednoty plnej lásky medzi Bohom a Kristom.